KOŚCIÓŁ W KORFANTOWIE

Sakralna wizytówka

PORTAL KOŚCIOŁA TRÓJCY ŚWIĘTEJ W KORFANTOWIE



Plan Strategiczny dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027

NYSKIE KSIĘSTWO JEZIOR I GÓR

Dofinansowane przez Unię Europejską

Materiał dofinansowany ze środków UE w ramach Planu Strategicznego dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027.
Materiał opracowany przez Rzymskokatolicką Parafię Trójcy Świętej w Korfantowie.
Instytucja Zarządzająca Planem Strategicznym dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027 – Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Kościół pw. Trójcy Świętej w Korfantowie

To największy zabytek miasta Korfantów usytuowany na wzgórzu świątynnym i wpisany na listę produktów lokalnych. To miejsce popularne nie tylko ze względów religijnych, ale i turystycznych.

Kościół wzmiankowany w 1335 r. Przez pierwsze wieki swojego istnienia kościół niewiele się zmieniał. Pierwszą poważną inwestycję zmieniającą wygląd świątyni przeprowadzono w 1751 r., kiedy to przebudowano wieżę kościelną nadając jej barokowy charakter, dobudowując część zegarową z balustradą oraz baniasty hełm z latarniami wieńczący całość. W latach 1908-1911 do wieży dobudowano budynek nawowy w stylu neobarokowym. W 1935 r. przebudowano prezbiterium kościoła. Od tamtego okresu wygląd kościoła nie zmienił się.



Portale kościoła

Na uwagę zasługuje wczesnogotycki, uskokowy portal u podstawy czterokondygnacyjnej wieży. Jest to najstarsza część kościoła z końca XIII wieku. Granitowy, ozdobiony dekoracją z kolumienek, kapiteli i archiwoltą w kształcie łuku ostrego. Po stronie południowej, na osi znajduje się rozbudowany, neobarokowy portal flankowany kolumnami. Jego zwieńczenie stanowi ornamentalna dekoracja z płaskorzeźbą Oka Opatrzności w kartuszu i znajdującą się poniżej gołębicą.





Zespół figuralny prezbiterium

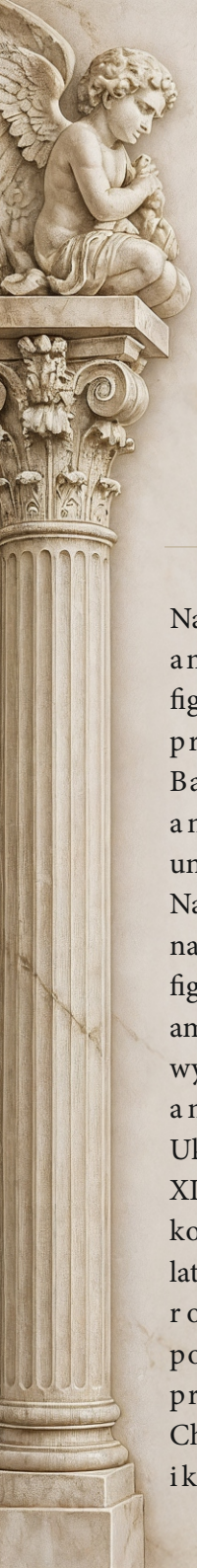


To największy element dekoracyjny kościoła. Centralną częścią kompozycji figuralnej jest Trójca Święta w otoczeniu świętych i aniołów. Trójca Święta to fundamentalny dogmat chrześcijański, według którego istnieje jeden Bóg w trzech Osobach: Bóg Ojciec, Syn Boży (Jezus Chrystus) oraz Duch Święty, pozostając jednocześnie jednym Bytem. W kompozycji wyobrażenie Boga Ojca i Chrystusa na krzyżu i Ducha Świętego w postaci gołębicy otacza wieniec z obłoków z aniołkami i przedmiotami o symbolicznym znaczeniu. Należą do nich m.in. słońce – symbol sił natury podporządkowanych Stwórcy, dwie obręcze splecione jak łańcuch- symbol nierozerwalności zasad wiary chrześcijańskiej, palma- symbol zwycięstwa, męczeństwa oraz życia wiecznego, jabłko królewskie- złota kula z krzyżem, symbolizująca władzę nad światem, Chrystusa jako Odkupiciela oraz porządek ziemski pod panowaniem Boga. Świętej Trójcy towarzyszą posągi : św. Piotra (z księgą i dwoma kluczami symbol władzy i kluczy do królestwa niebieskiego, które otrzymał od Chrystusa) , św. Pawła (z księgą symbolizującą jego listy i nauki tworzące dużą część Nowego Testamentu i mieczem symbolizujacym narzędzie jego męczeńskiej śmierci (ścięcie głowy) oraz "miecz ducha", czyli Słowo Boże i siłę jego pism), Piusa X (w stroju papieskim z tiarą, pastorałem- symbole potrójnej władzy i papieskiego urzędu pasterza) i św. Bonifacego.

Zespół figuralny prezbiterium

Przedstawieniu Trójcy Świętej towarzyszą rzeźby po obu stronach prezbiterium umieszczone w niszach. Po jednej stronie rzeźba przedstawiająca powrót syna marnotrawnego. Stary ojciec przytula klęczącego, obdartego syna z pełnym miłosierdziem i wybaczeniem. Kluczowe są dłonie ojca – jedna męska i silna, druga delikatna – oznaczające bezwarunkową miłość. Druga rzeźba przedstawia archanioła Rafała (patron chorych, lekarzy, podróżujących oraz aptekarzy, jego imię oznacza „Bóg uzdrawia") i siedzącego Tobiasza- starca, który odzyskał wzrok. W górnej części prezbiterium umieszczeni zostali apostołowie, po pięciu po każdej stronie.









Ambony

Na lewo od prezbiterium znajduje się ambona z koszem ozdobionym figurami aniołów oraz płaskorzeźbą przedstawiającą scenę kazania. Baldachim ambony zdobi grupa aniołów a zwieńczenie figura unoszącego się na obłokach Chrystusa. Na prawo od prezbiterium w oprawie nawiązującej do ambony umieszczono figury Jezusa i Jana Chrzciciela. Pod amboną marmurowa chrzcielnica z wyposażenia starego kościoła. Obok ambony rzeźba „Chrystusa Ukrzyżowanego" wykonana pod koniec XIX w. w Oberammergau (Bawaria). Do korfantowskiego kościoła trafiła w latach 20. XX w. jako dar miejscowej rodziny Thielmann. Rzeźba polichromowana, pełnoplastyczna przedstawiająca ukrzyżowanego Chrystusa jako króla z koroną cierniową i królewską (z ażurowych lilijek).



Ołtarz św. Józefa i Matki Boskiej Różańcowej

Ołtarz z obrazem przestawiającym Św. Józefa Cieślę idącego z małym Jezusem, który pomagając w pracy niesie kątownik i piłę. Obraz otoczony ramą z bogatą dekoracją snycerską. Podobnie bogato zdobiona jest nastawa ołtarza zwieńczona krzyżem i rzeźbami aniołków.

W drugim bliźniaczym ołtarzu zwieńczonym koroną możemy podziwiać obraz przedstawiający Marię z Dzieciątkiem siedzącą na tronie. Po jeden stronie klęczy św. Teresa po drugiej Dominik Guzman. Święty w białym dominikańskim habicie z czarną kapą. W ikonografii przedstawiany również jako trzymający w ręku księgę (symbol nauki i rozumowego podejścia do wiary), a czasem też białą lilię (symbol czystości), kij pielgrzymi (symbol kaznodzieiwędrowca) lub jako klęczący przed Matką Boską z Dzieciątkiem, od której otrzymuje Różaniec.





Ołtarz św. Teresy i Serca Jezusowego

Ołtarz św. Teresy złożony z mensy i trójdzielnej nastawy ołtarzowej z figurami: Jezusa, Matki Boskiej i św. Teresy w zwieńczeniu do 1925r. pełnił funkcję ołtarza głównego. Centralną część ołtarza Serca Jezusowego stanowi wnęka z obrazem Jezu ufam Tobie z widzenia błogosławionej siostry Faustyny. Antepedium ołtarza (ozdobna, przednia część podstawy ołtarza) jest ruchome i można je zdjąć.





Rzeźba św. Jana Nepomucena

Ten czeski święty na stałe zagościł na ziemiach polskich. Barokową rzeźbę na konsoli odnajdziemy też w korfantowskim kościele. Jan Nepomucen urodził się ok. 1350 r. w czeskiej miejscowości Pomuk. Był wikariuszem generalnym arcybiskupa praskiego Jana z Jenštein. Najprawdopodobniej śmierć Jana związana była z zatargiem pomiędzy królem czeskim- Wacławem IV a wspomnianym arcybiskupem Janem z Jenštein. W obliczu tego konfliktu Jan Nepomucen, jako zastępca arcybiskupa w czynnościach kościelno - prawnych został uwięziony przez króla Wacława IV oraz poddany torturom. Jego ciało zrzucono nocą 1393 r. z praskiego mostu Karola do rzeki Wełtawy. Według innego podania św. Jan Nepomucen w tym samym czasie był osobistym spowiednikiem królowej Zofii - żony Wacława IV. Prawdopodobnie stracił życie z powodu odmowy królowi ujawnienia tajemnicy spowiedzi małżonki królewskiej. Św. Jan Nepomucen uznawany jest za pierwszego męczennika tajemnicy spowiedzi. Jest patronem mostów, tonących, spowiedników, szczerej spowiedzi, dobrej sławy i honoru. Chroni przed obmową i zniesławieniem, a według tradycji ludowych także przed powodzią i suszą. Pierwsza figura Jana Nepomucena pochodzi z 1683r. i znajduje się w Pradze na moście Karola. Barokowe wizerunki świętego przedstawiają Nepomucena zawsze brodą i wąsami, w stroju kapłańskim: w czarnej sutannie, białej komży, pelerynie i w charakterystycznym nakryciu głowy birecie, czasem ze stułą na szyi - symbolem spowiednika. Atrybutami Nepomucena są: trzymany (adorowany) w rękach krzyż z wizerunkiem Chrystusa, gałązka palmowa (atrybut wszystkich męczenników), palec na ustach (symbol zachowanej tajemnicy), czasem książka. Nad głową świętego prawie zawsze występuje pięć gwiazd na aureoli.



Nagrobek córki Henryka Schuberta – Urszuli



Renesansowa płyta nagrobna córki Henryka Schuberta – Urszuli z 1591 r., wmurowana jest w ścianę obok bocznego wejścia do kościoła. Płyta z płaskorzeźbami postaci zmarłych klęczących pod krzyżem, z widniejącym nad nimi wizerunkiem Boga Ojca i aniołów, z inskrypcją: "Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie, nie przeszkadzajcie im. Do takich bowiem należy królestwo Boże".



Nagrobek Henryka Wacława Nowaka

Heirich Wezel Nowagk (ur. 1618 r., zm. 1681 – w Rozkochowie). Śląski szlachcic i urzędnik ziemski. Właściciel dóbr, w skład których wchodził m.in. : Korfantów, radca dworu cesarskiego, szambelan króla Polski Jana II Kazimierza. W 1659 r. otrzymał tytuł barona Królestwa Czeskiego. Zmarł w 1681 roku w czasie epidemii dżumy. Został pochowany w rodzinnej krypcie korfantowskiej fary. W 1682 r. w kościele wystawiono zmarłemu marmurowy, reprezentacyjny pomnik nagrobny. Do wykonania wypukłej tablicy inskrypcyjnej użyto ciemnej skały, natomiast do wyrzeźbienia pomnika wraz z towarzyszącymi elementami figuralnymi i ornamentowymi wykorzystano kontrastujący, biały marmur sławniowicki. Pośmiertne ujęcie postaci pana Korfantowa nawiązywało do pozy sansovinowskiej. Zgodnie z tym wzorcem zmarłego przedstawiono w pozycji leżącej na boku, w pełnej zbroi, wspartego na prawym przedramieniu, z ugiętą w kolanie lewą nogą. Napis pamiątkowy na epitafie – wspominający żonę i córki szlachcica, przymioty charakteru Nowagka, zasługi oraz piastowane godności – słowami rozpoczynającymi inskrypcję zachęca do zatrzymania się i zadumy nad ludzkim losem: HEVS VIATOR / PAVLISPER SVBSITE / MONVMENTVM ASPICE ORNAMENTI / PATRIAE VIRI ILLVSTRIS („HEJ WĘDROWCZE! ZATRZYMAJ SIĘ NA CHWILĘ I SPÓJRZ NA POMNIK ZNAKOMITEGO MĘŻA, KTÓRY BYŁ OZDOBĄ TEGO KRAJU”). Na płycie umieszczono także napis z pełną tytulaturą Nowagka: D.[OMINVS] N.[OSTER] HENRICVS WENCESLAVS A NOWAGK / LIBER BARONI FRIDLAND ET / HARMSDORF D.[OMINVS] N.[OSTER] IN FRIDLAND MAVSCHWIZ / FLOST WIRSCHBEL SOBIN ET KIRCHBERG („HEINRICH WENZEL Z NOWAGKÓW, WOLNY BARON Z KORFANTOWA I JASIENICY, PAN NA KORFANTOWIE, MYSZOWICACH, WŁOSTOWEJ, WIERZBIU, SOWINIE I TŁUSTORĘBACH”).



Świeczniki procesyjne

Świeczniki procesyjne cechów rzemieślniczych to bogato zdobione lichtarze procesyjne, które stanowiły kluczowy element tożsamości i samorządności dawnych cechów: piekarzy, kuśnierzy, rzeźników, szewców, ślusarzy, krawców. Pochodzą one z XVIII i XIX w. (najstarszy z 1778). Obok sztandarów i pieczęci były najważniejszym symbolem prestiżu rzemieślników. Zdobiły je rzeźbione symbole zawodowe, narzędzia pracy oraz wizerunki patronów religijnych danego cechu (np. św. Klemens u kowali).





